CHÀNG NGỐC HỌC KHÔN

tranh truyện cổ tích Việt Nam

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

CHÀNG NGỐC HỌC KHÔN

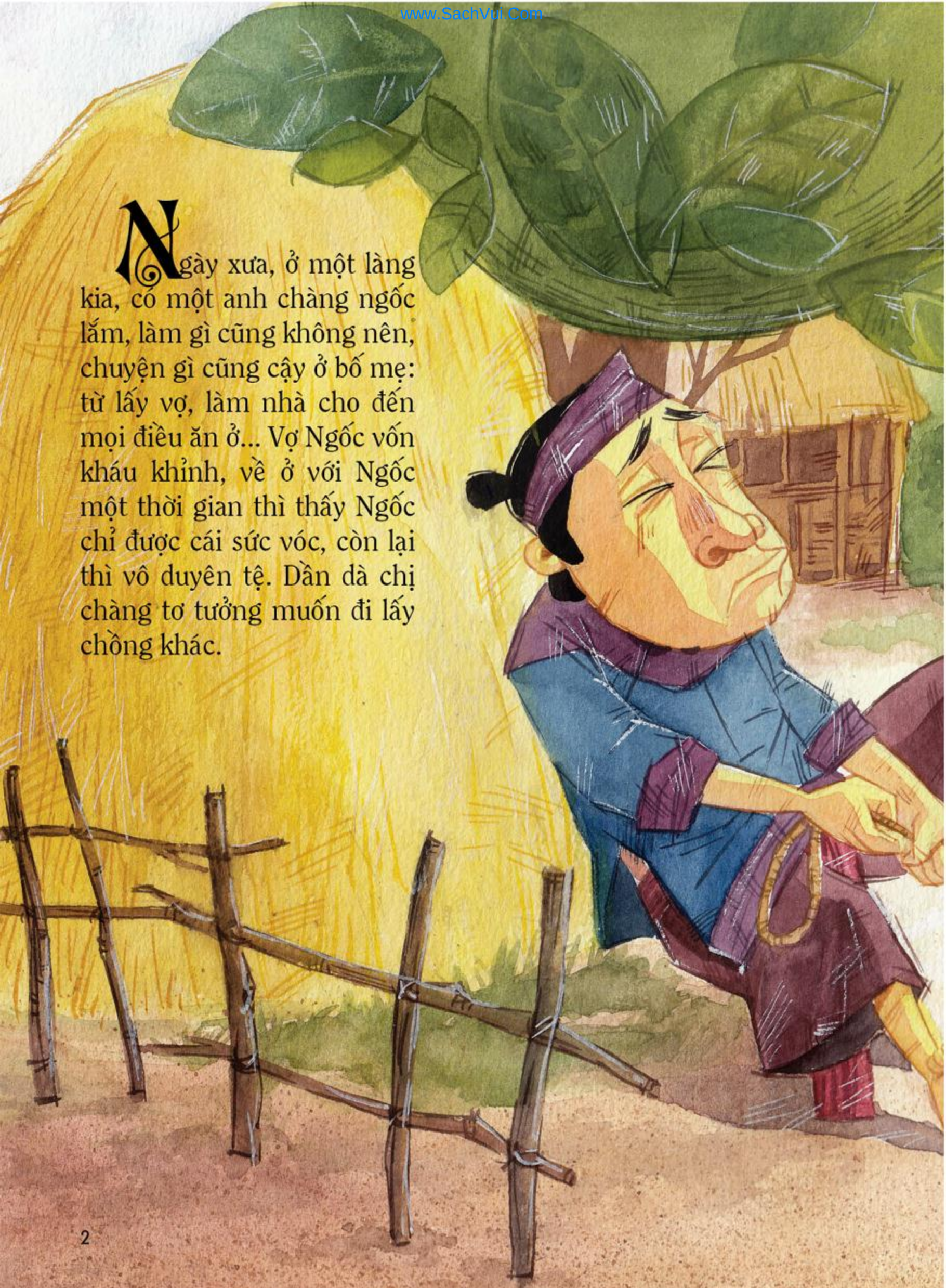
tranh truyện cổ tích Việt Nam

VĂN ỐC *kể*, TẠ LAN HẠNH *vẽ*

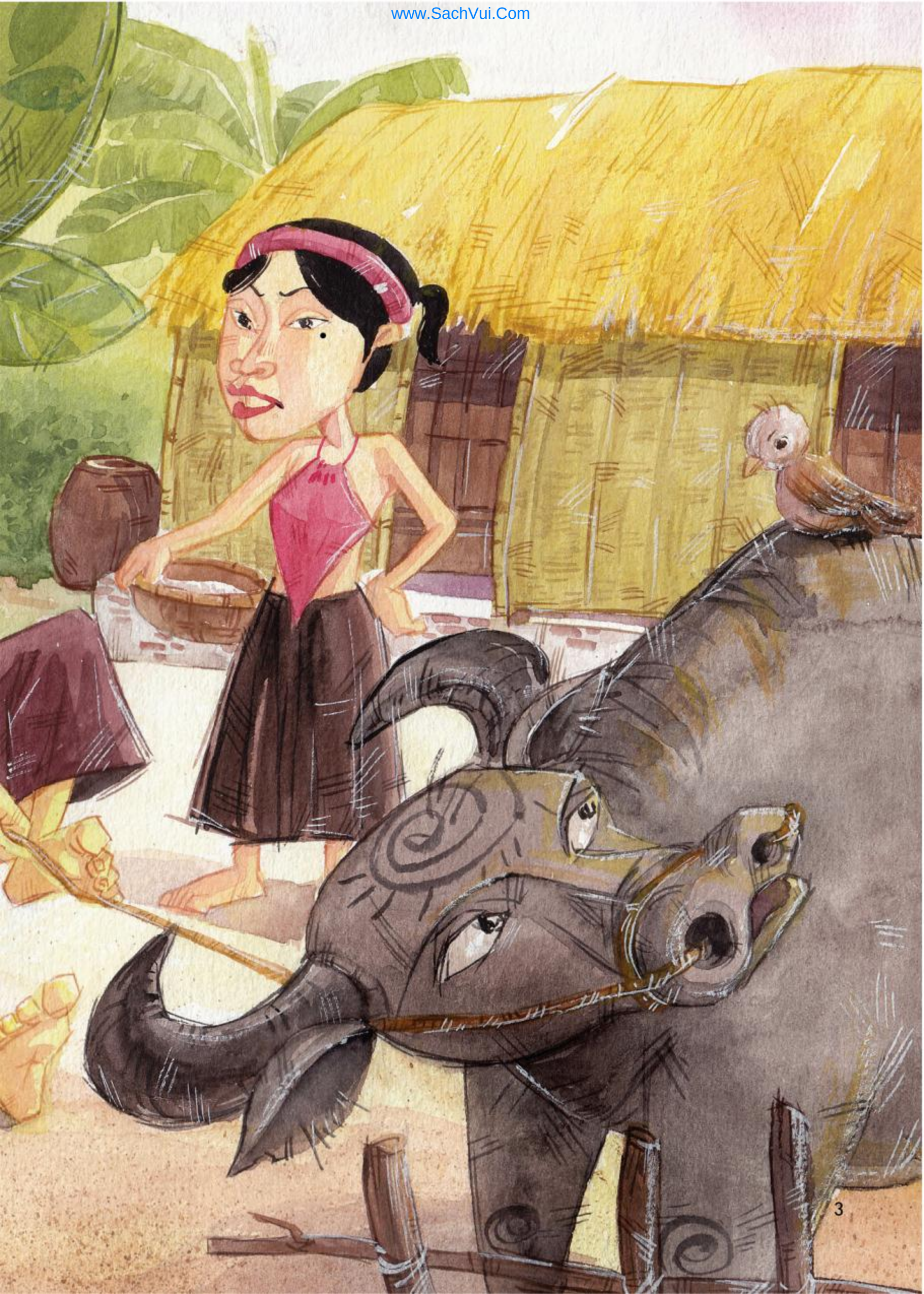
nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

www.SachVui.Com

Ngày xưa, ở một làng kia, có một anh chàng ngốc lắm, làm gì cũng không nên, chuyện gì cũng cậy ở bố mẹ: từ lấy vợ, làm nhà cho đến mọi điều ăn ở... Vợ Ngốc vốn kháu khỉnh, về ở với Ngốc một thời gian thì thấy Ngốc chỉ được cái sức vóc, còn lại thì vô duyên tệ. Dần dà chị chàng tơ tưởng muốn đi lấy chồng khác.

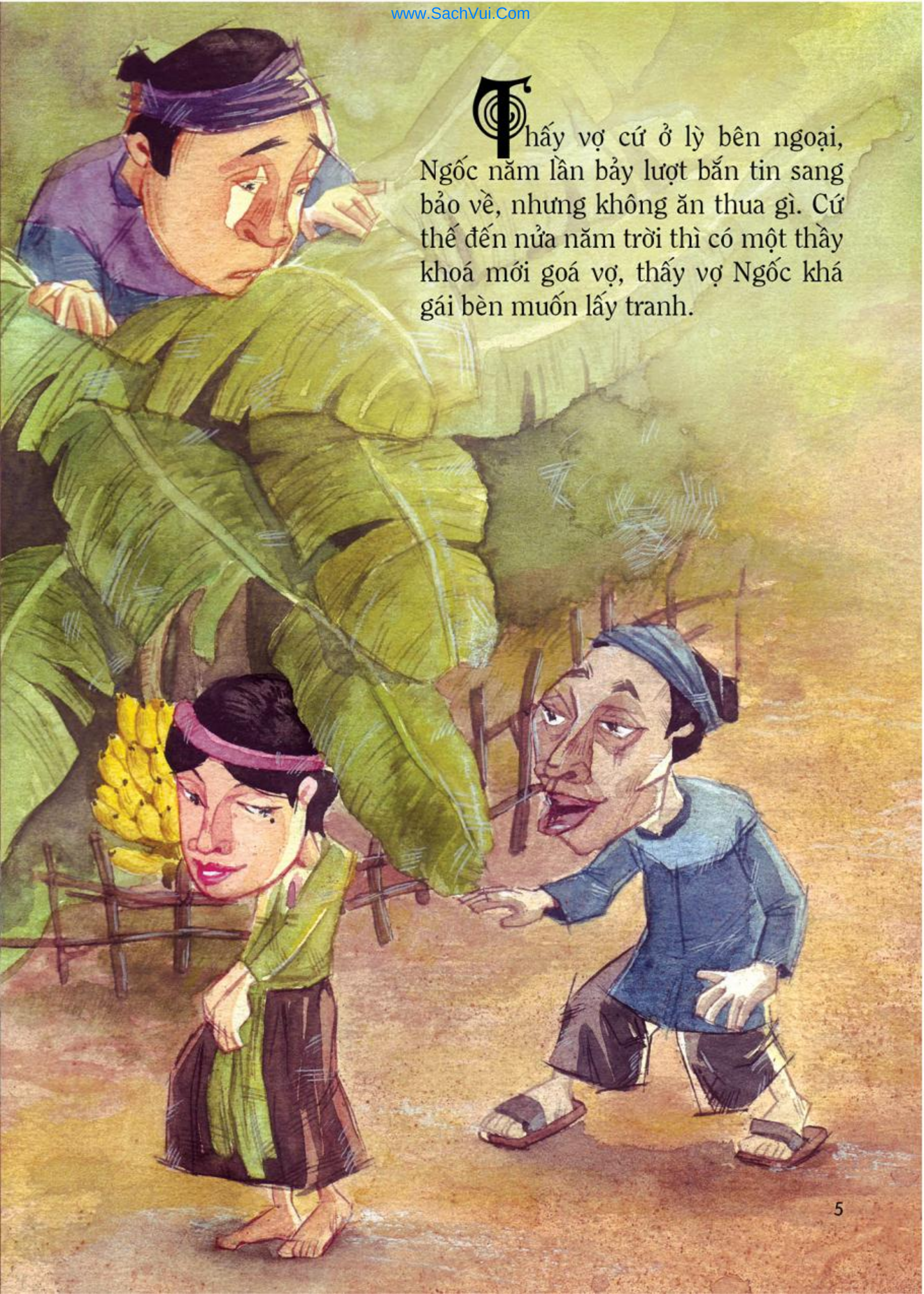
www.SachVui.Com

www.SachVui.Com

Do đó, sau khi bố mẹ chồng theo nhau từ trần, không còn ai trông nom, kiềm chế, vợ Ngốc liền thu dọn luôn đồ đạc, bỏ về nhà bố mẹ đẻ, không ỏ ê gì đến Ngốc nữa.

www.SachVui.Com

Thấy vợ cứ ở lỳ bên ngoại, Ngốc năm lần bảy lượt bắn tin sang bảo về, nhưng không ăn thua gì. Cứ thế đến nửa năm trời thì có một thầy khoá mới goá vợ, thấy vợ Ngốc khá gái bèn muốn lấy tranh.

www.SachVui.Com

Bố mẹ vợ Ngốc vừa hám lợi vừa háo danh nên nhận lời ngay, bảo anh rể mới cứ về sắm sính lễ đủ là cho cưới chui, không sợ gì hết. “Nhà nó neo người, thần thế chả có gì,” bố vợ Ngốc rung đùi nói về chàng rể cũ. “Còn cái ngữ nó thì biết chữ mù gì mà kiện tụng!”

www.SachVui.Com

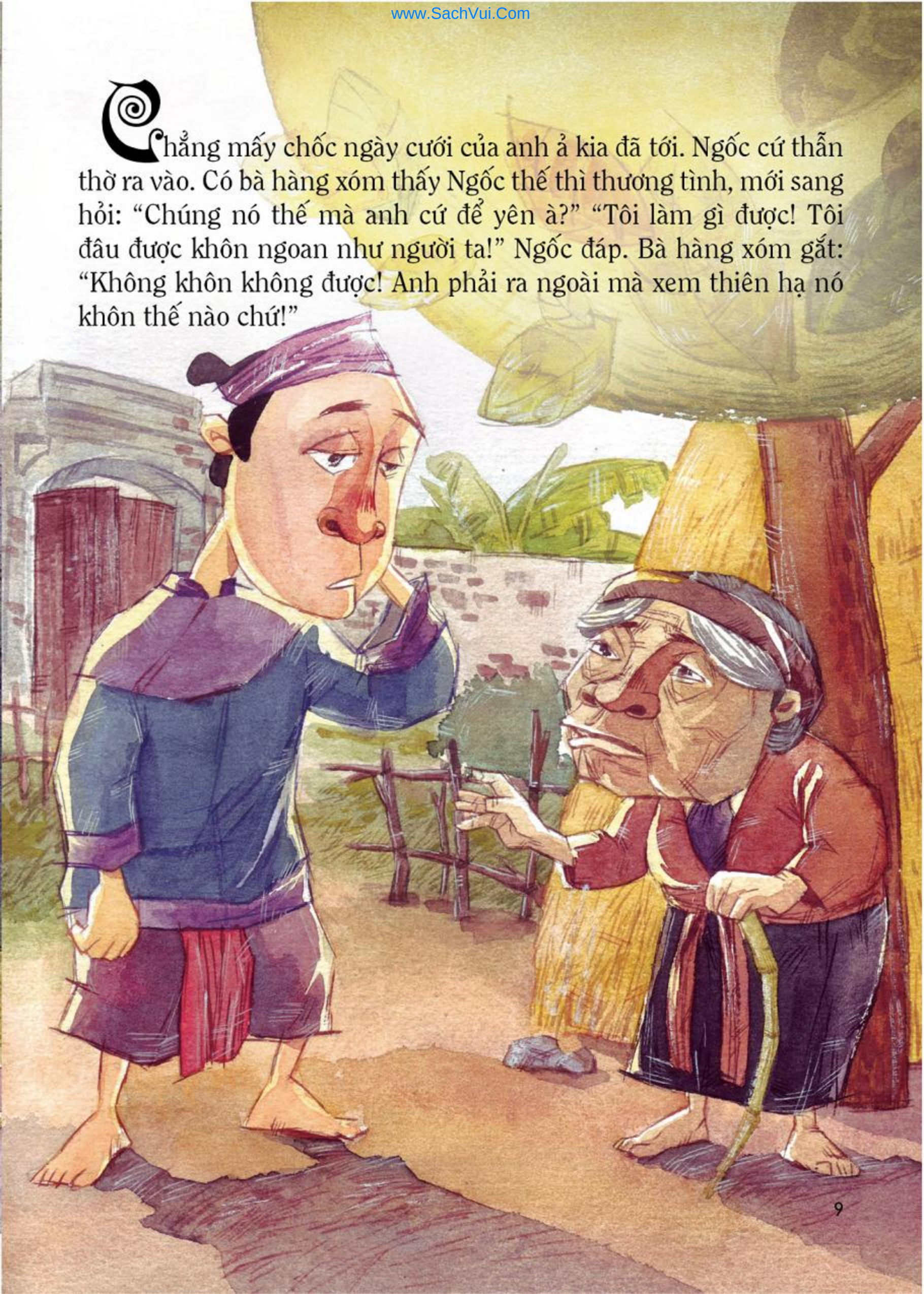
www.SachVui.Com

Chuyện ông bà nhạc muốn đánh tháo vợ, Ngốc biết rõ nhưng chẳng biết phải làm sao: thưa kiện lên quan thì quá phiền hà, rắc rối! Ngốc thấy sự đời sao phức tạp! Mà Ngốc cũng chẳng có bụng dạ nào nghĩ được gì: nguyên chuyện cô vợ sắp lấy chồng khác Ngốc đã thấy đầy hết cả người!

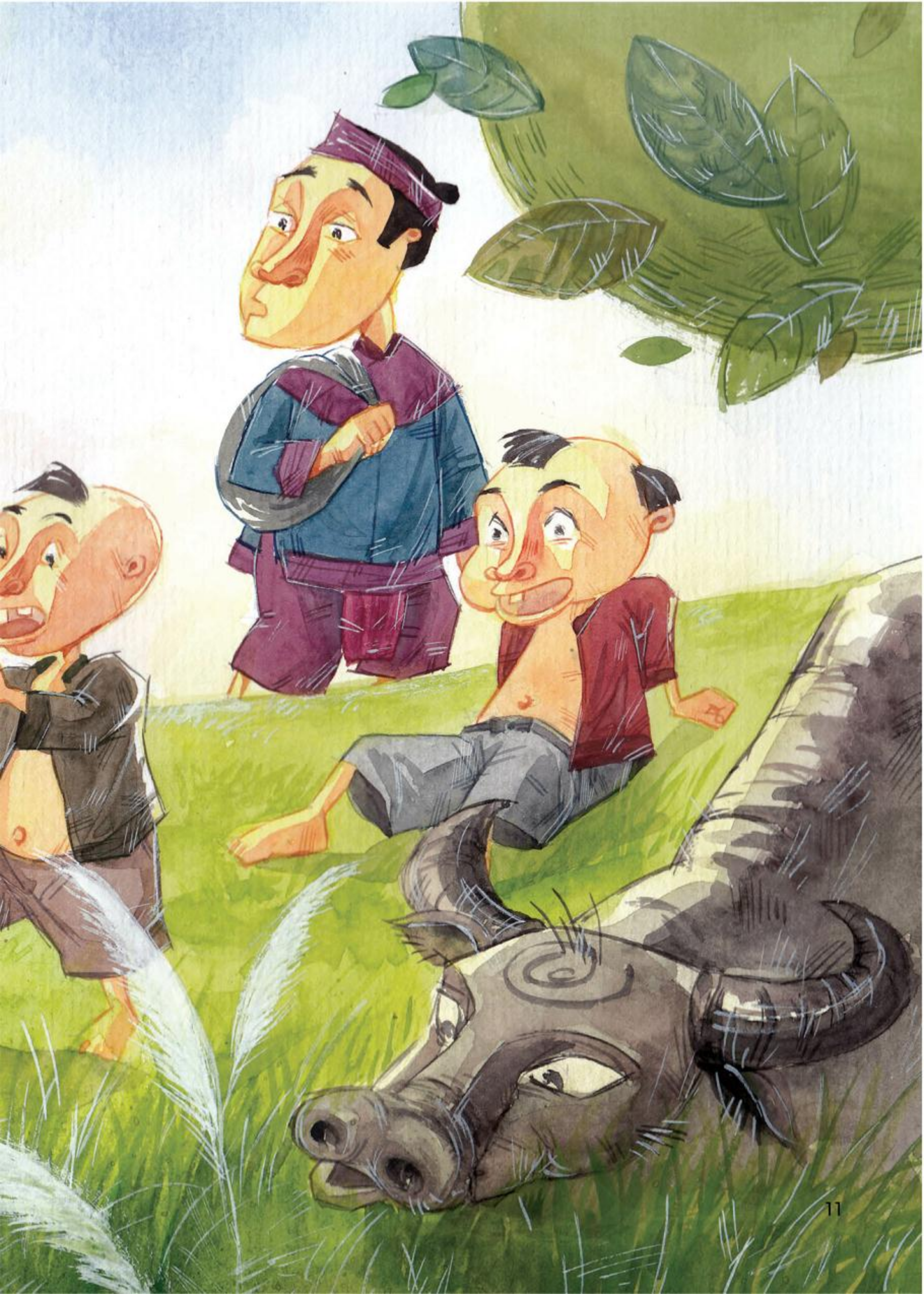
www.SachVui.Com

Chẳng mấy chốc ngày cưới của anh ả kia đã tới. Ngốc cứ thẫn thờ ra vào. Có bà hàng xóm thấy Ngốc thế thì thương tình, mới sang hỏi: "Chúng nó thế mà anh cứ để yên à?" "Tôi làm gì được! Tôi đâu được khôn ngoan như người ta!" Ngốc đáp. Bà hàng xóm gắt: "Không khôn không được! Anh phải ra ngoài mà xem thiên hạ nó khôn thế nào chứ!"

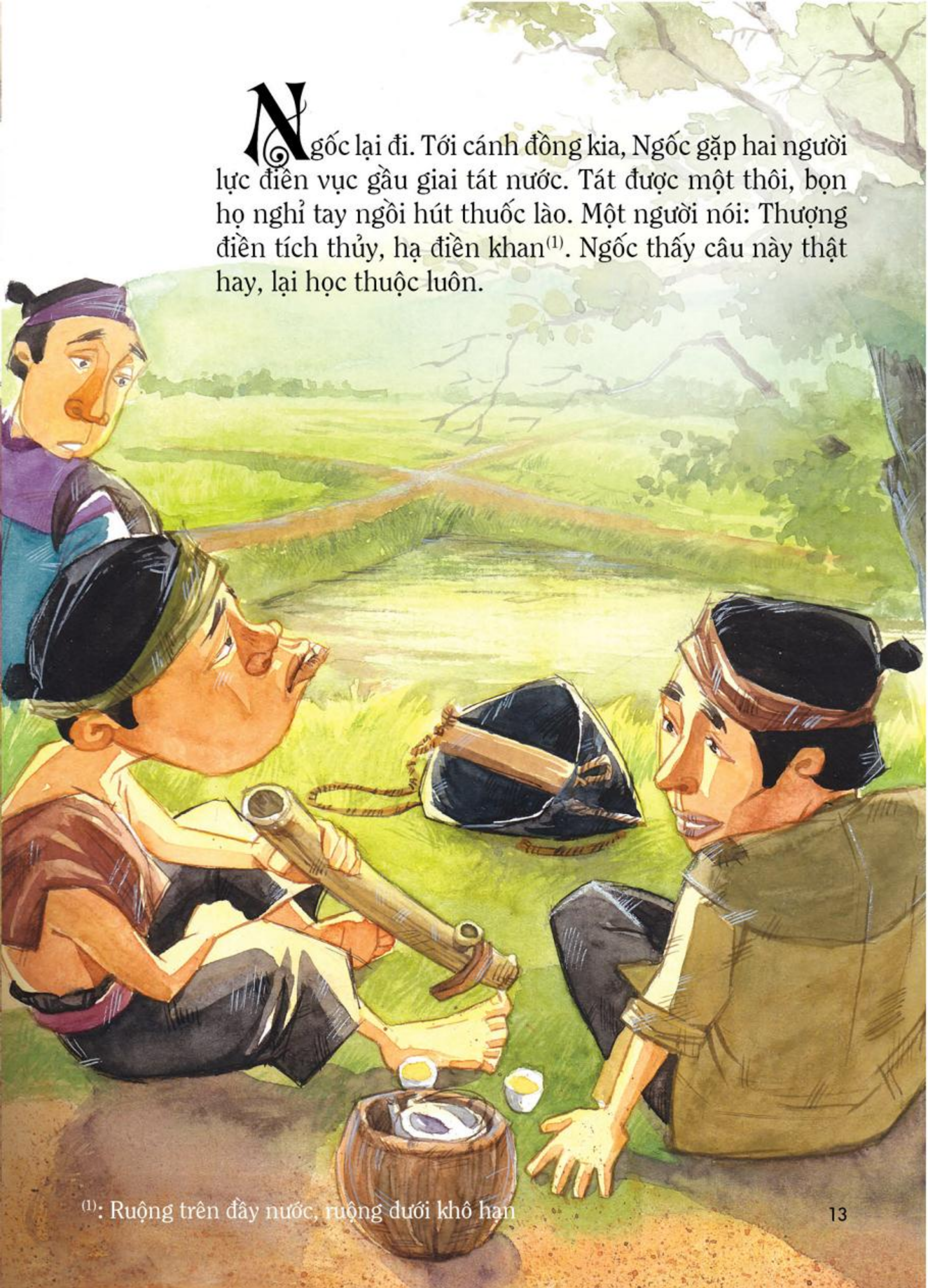
Thế là sớm hôm sau, Ngốc quyết định khăn gói đi một chuyến để học khôn với thiên hạ. Ngốc cứ đi theo đường cái. Thiên hạ thì nhiều, nhưng Ngốc chưa thấy cái gì hay để học. Chợt đến một bãi cỏ, Ngốc thấy lũ trẻ trâu đang nô đùa. Bỗng nhiên Ngốc nghe một đứa nói: Thênh thênh ngồi cỏ hơn ngồi chiếu hoa! Ngốc thấy hay bèn nhẩm thuộc lòng.

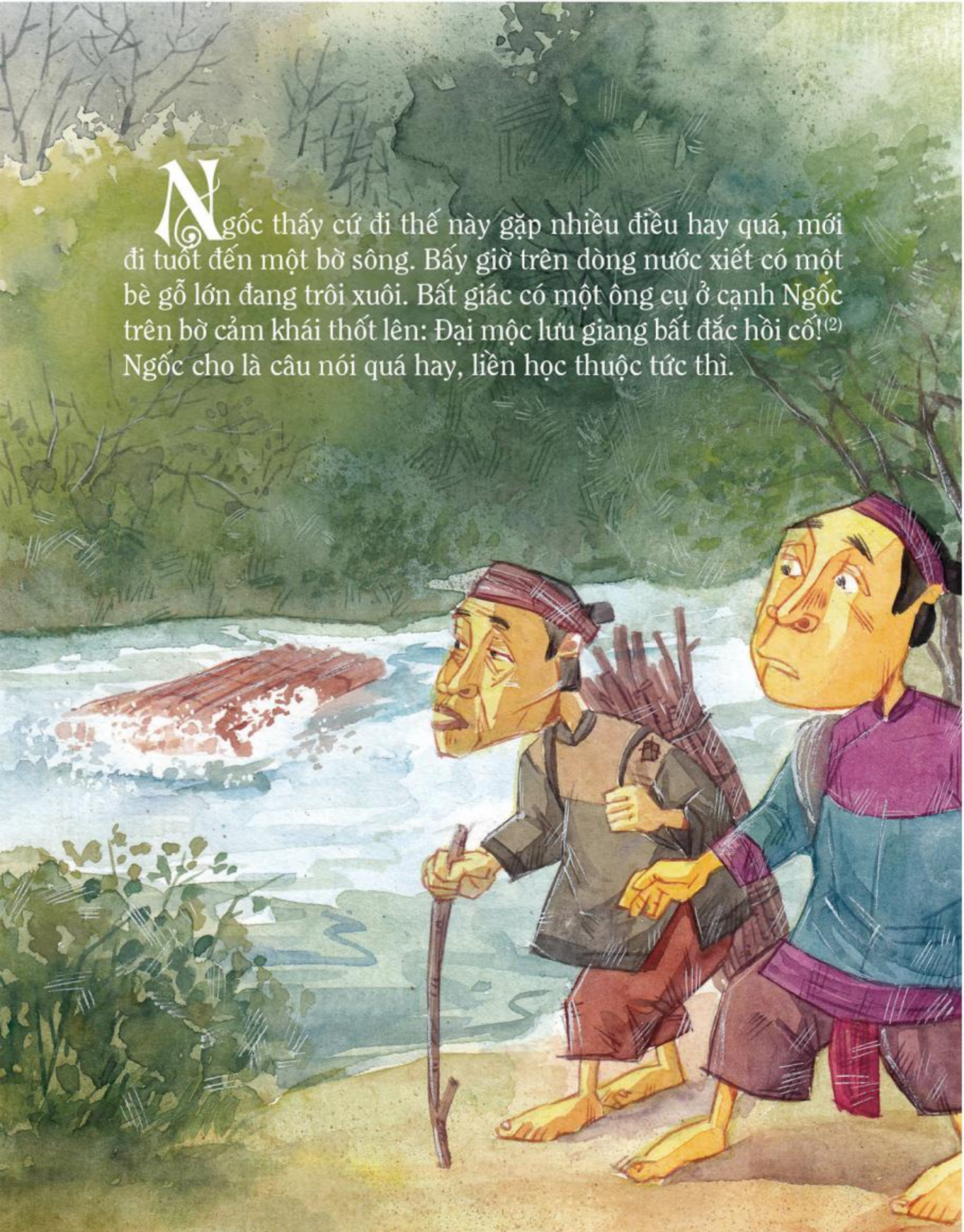
Ngốc đi tiếp. Trên một bờ ruộng, Ngốc gặp một người lúi húi bắt chuột. Người kia đào lỗ, đặt bẫy, đốt rơm, rồi hun khói vào hang. Một con chuột chợt thò đầu ra khỏi hang, sắp chui vào bẫy thì rụt lại vì thấy bóng người. Người kia liền giơ ngón tay trỏ và nói: Thập thò, thập thò, lo chẳng chết! Ngốc thấy hay liền nhẩm cho nhớ.

Ngốc lại đi. Tới cánh đồng kia, Ngốc gặp hai người lực điền vục gầu giai tát nước. Tát được một thôi, bọn họ nghỉ tay ngồi hút thuốc lào. Một người nói: Thượng điền tích thủy, hạ điền khan[1]. Ngốc thấy câu này thật hay, lại học thuộc luôn.

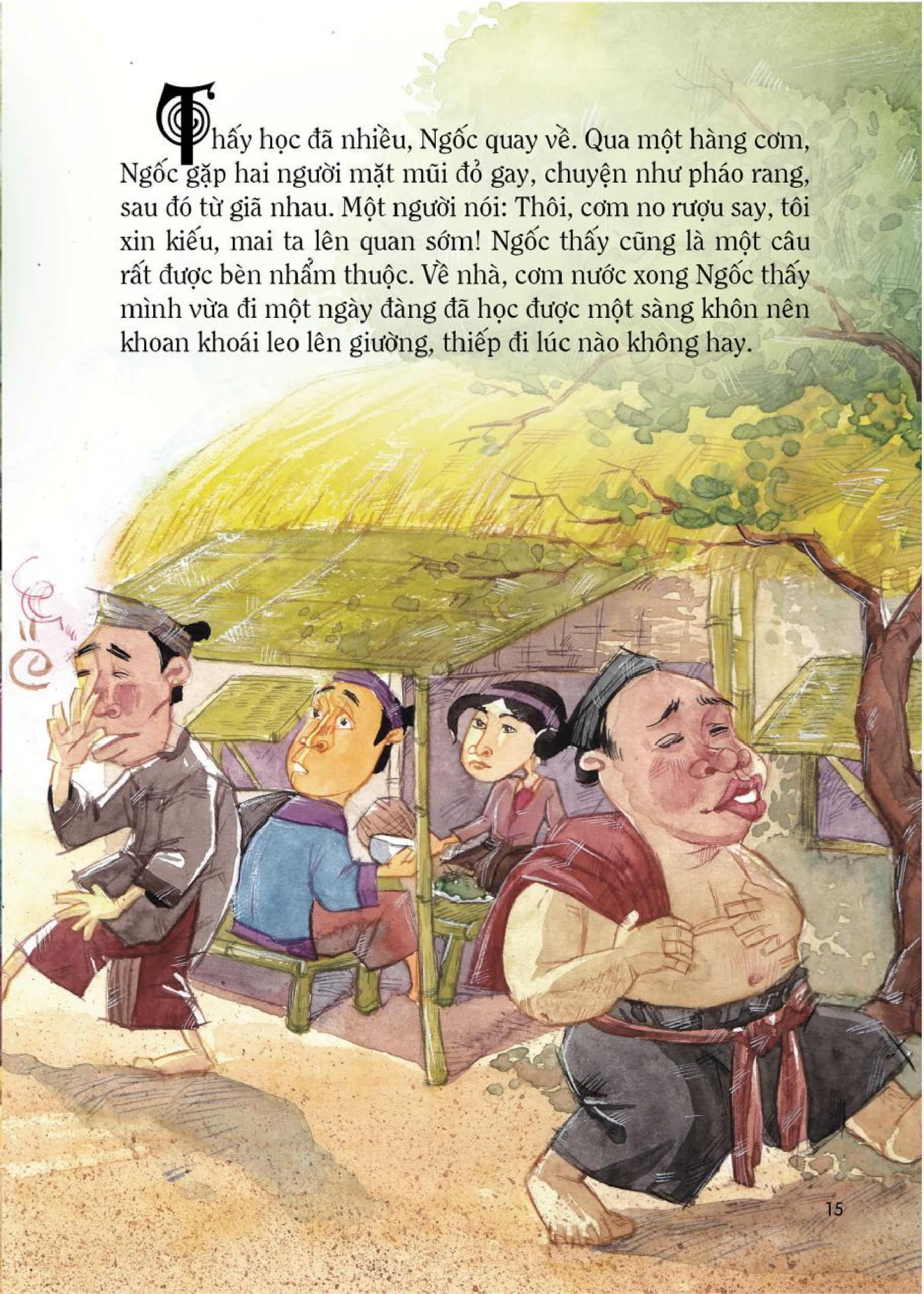
[1]: Ruộng trên đầy nước, ruộng dưới khô hạn

Ngốc thấy cứ đi thế này gặp nhiều điều hay quá, mới đi tuốt đến một bờ sông. Bấy giờ trên dòng nước xiết có một bè gỗ lớn đang trôi xuôi. Bất giác có một ông cụ ở cạnh Ngốc trên bờ cảm khái thốt lên: Đại mộc lưu giang bất đắc hồi cố![2] Ngốc cho là câu nói quá hay, liền học thuộc tức thì.

[2]: Gỗ lớn trôi sông không thể quay lại

Thấy học đã nhiều, Ngốc quay về. Qua một hàng cơm, Ngốc gặp hai người mặt mũi đỏ gay, chuyện như pháo rang, sau đó từ giã nhau. Một người nói: Thôi, cơm no rượu say, tôi xin kiếu, mai ta lên quan sớm! Ngốc thấy cũng là một câu rất được bèn nhẩm thuộc. Về nhà, cơm nước xong Ngốc thấy mình vừa đi một ngày đàng đã học được một sàng khôn nên khoan khoái leo lên giường, thiếp đi lúc nào không hay.

Hôm sau đúng là ngày nhà kia làm đám cưới. Ngốc khăn áo chỉnh tề đi sang. Giữa lúc hai họ đang ồn ào so đũa, nhấc mâm, Ngốc không nói không rằng bước vào cổng. Một người bèn chạy vào báo bố mẹ vợ Ngốc rằng chàng rể cũ không mời cũng đến ăn cỗ! Mọi người nghe thấy vậy cười ồ khinh bỉ, nhưng cũng bảo nhau ra mời Ngốc vào xem thế nào.

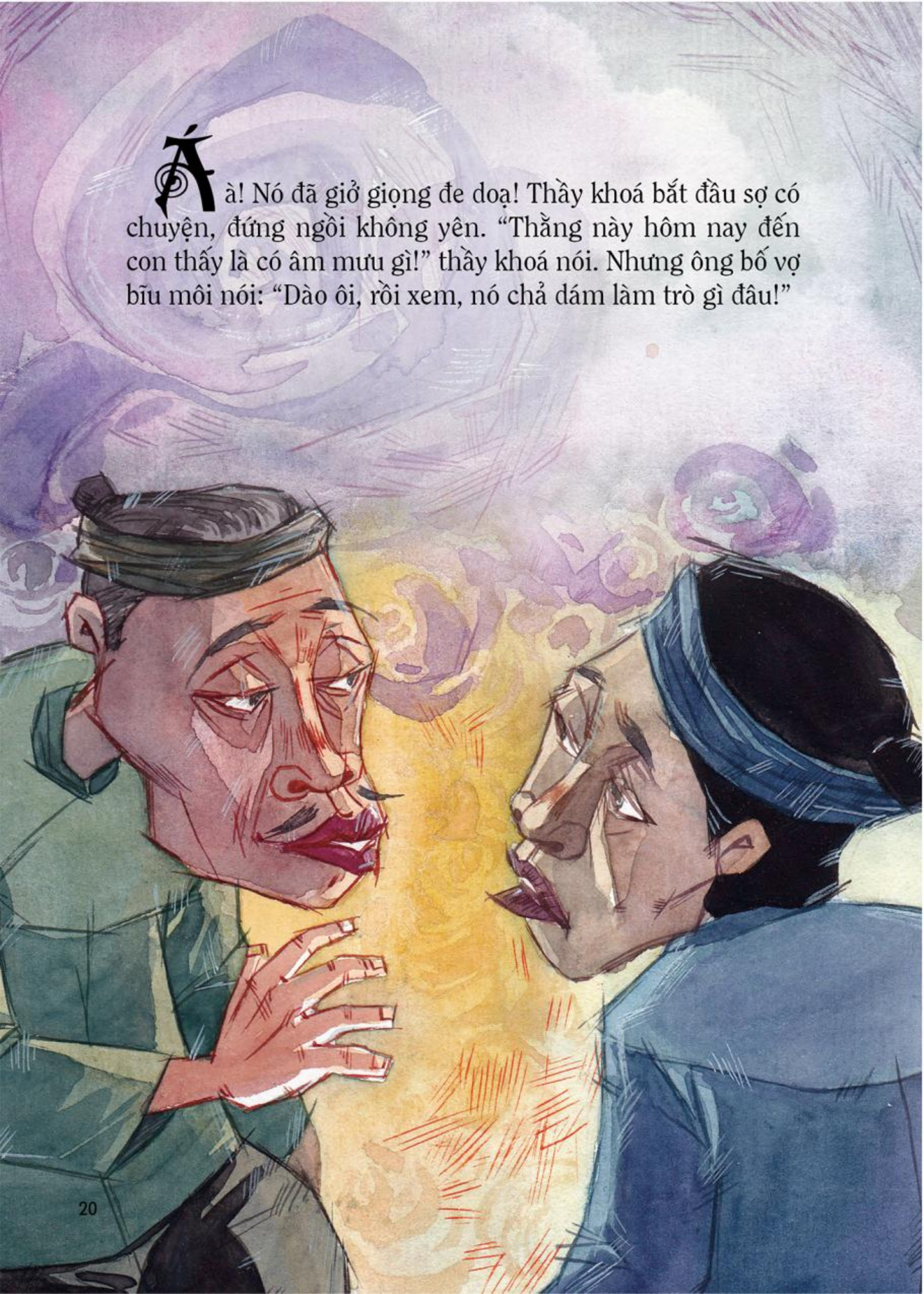
Quan viên hai họ xì xào khi thấy Ngốc đương hoàng tiến vào. Nhưng bọn họ đều ngạc nhiên khi thấy Ngốc không bước vào trong rạp mà ngồi phịch ngay xuống đám cỏ ngay trước sân, đoạn vừa xếp bằng vừa ung dung nói:

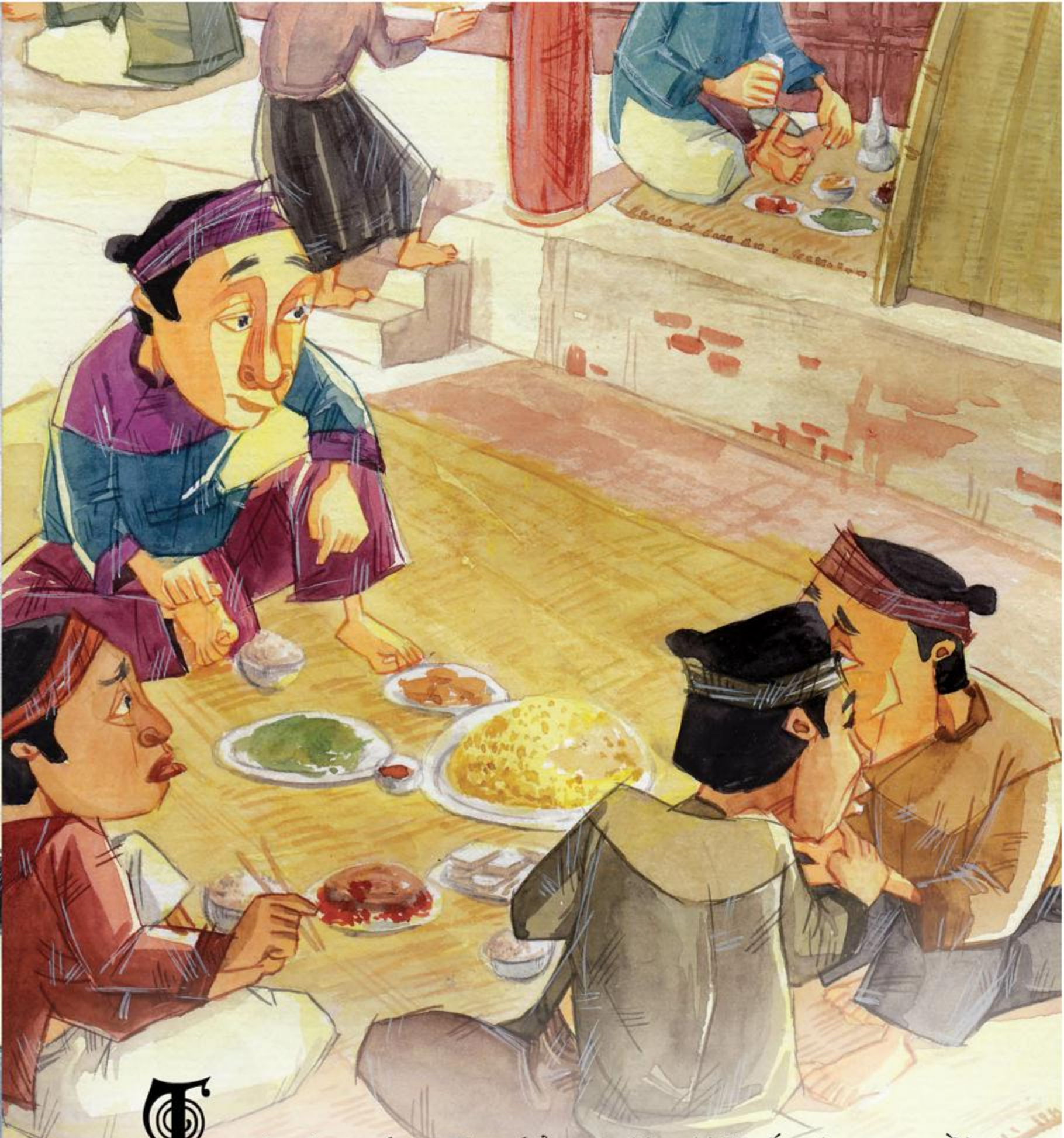
- Thênh thênh ngồi cỏ hơn ngồi chiếu hoa!

Thấy điệu bộ cùng câu nói tỏ ý thách thức như vậy, mấy người trước vốn coi thường Ngốc lại đâm lo. Bọn họ cứ ở trong nhà dòm ra mà xì xầm. Thấy đám người cứ lố nhố mãi ở cửa, Ngốc nhớ đến câu thứ hai học được lúc xem hun chuột bèn trỏ ngón tay vào nhà nói:

– Thập thò, thập thò, lo chẳng chết!

Á à! Nó đã giở giọng đe doạ! Thầy khoá bắt đầu sợ có chuyện, đứng ngồi không yên. “Thằng này hôm nay đến con thấy là có âm mưu gì!” thầy khoá nói. Nhưng ông bố vợ bĩu môi nói: “Dào ôi, rồi xem, nó chả dám làm trò gì đâu!”

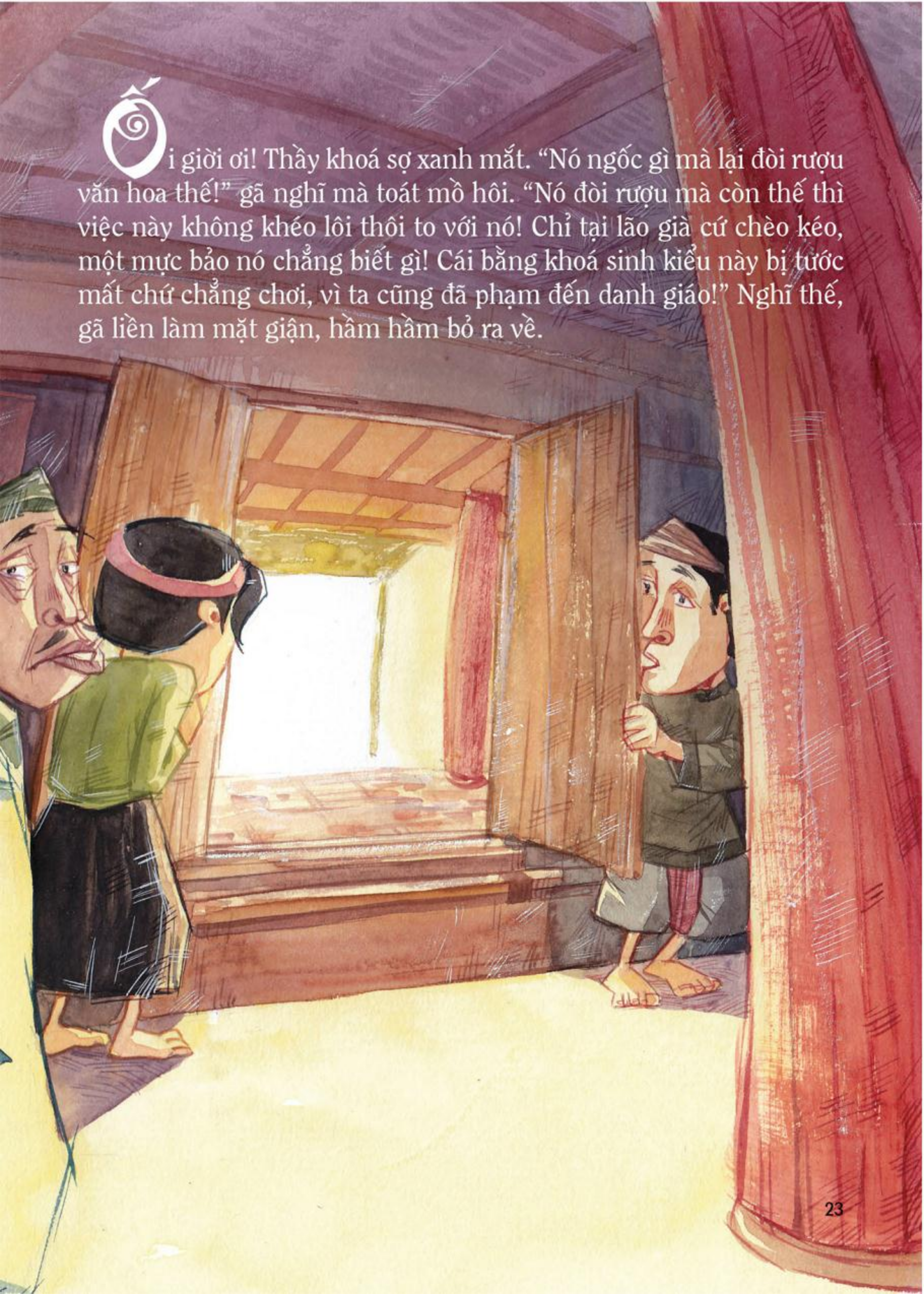

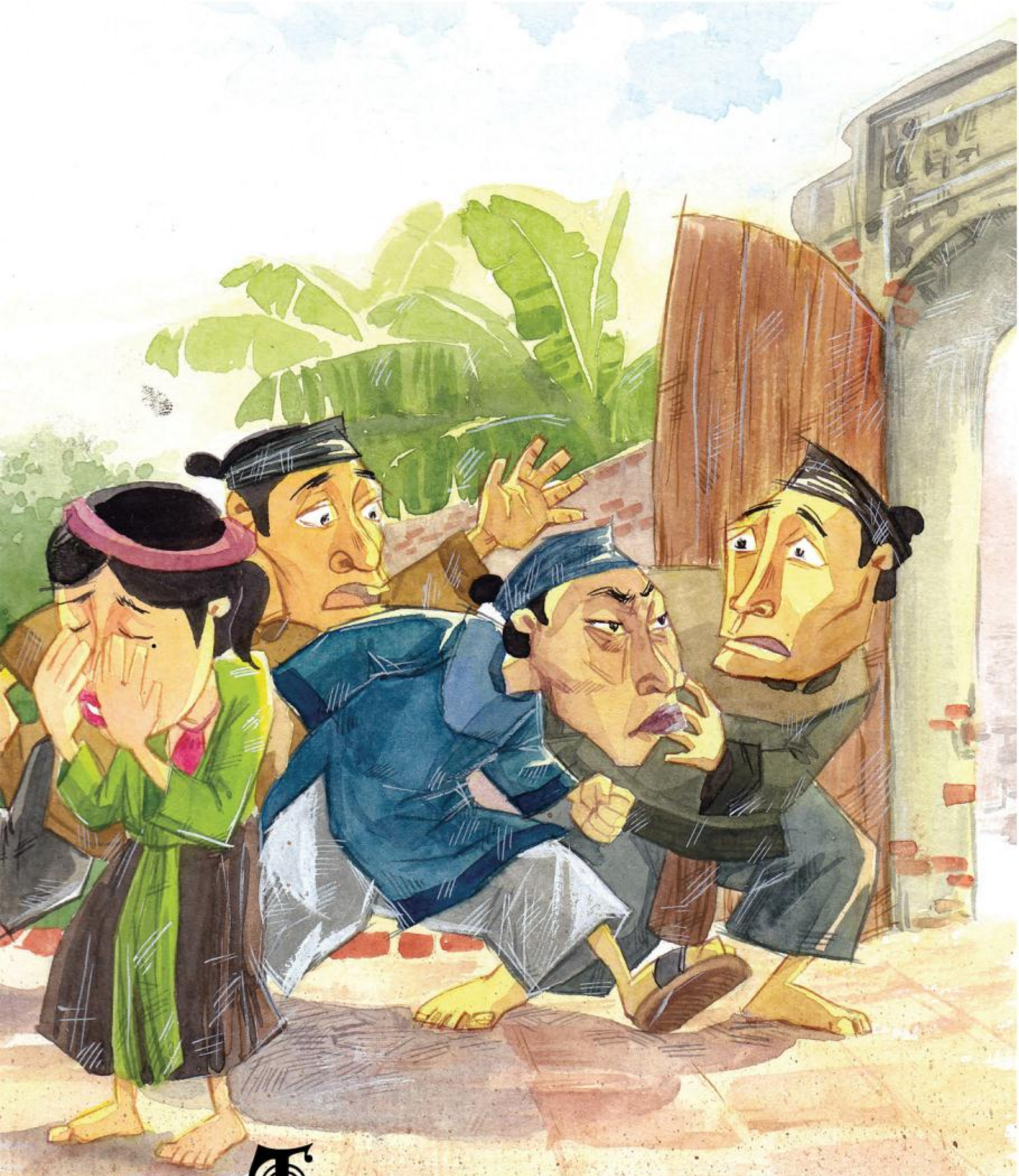
Tuy vậy, ông nhạc cũng bảo người mời Ngốc vào rạp ngồi cho tử tế, song cố tình sắp ngồi ở mâm dành cho kẻ ăn người ở: giò, chả, nem, mọc không có đã đành đến rượu cũng không nốt. Thấy Ngốc ngồi vào mâm ăn như thường, ông ta mới sẽ bảo rể mới: "Anh thấy chưa, nó thậm chí còn chả biết nhục!" Thế nhưng, trước khi và miếng đầu tiên, Ngốc chợt nói ra câu thứ ba:

– Thượng điền tích thủy hạ điền khan.

Ối giời ơi! Thầy khoá sợ xanh mắt. “Nó ngốc gì mà lại đòi rượu văn hoa thế!” gã nghĩ mà toát mồ hôi. “Nó đòi rượu mà còn thế thì việc này không khéo lôi thôi to với nó! Chỉ tại lão già cứ chèo kéo, một mực bảo nó chẳng biết gì! Cái bằng khoá sinh kiểu này bị tước mất chứ chẳng chơi, vì ta cũng đã phạm đến danh giáo!” Nghĩ thế, gã liền làm mặt giận, hầm hầm bỏ ra về.

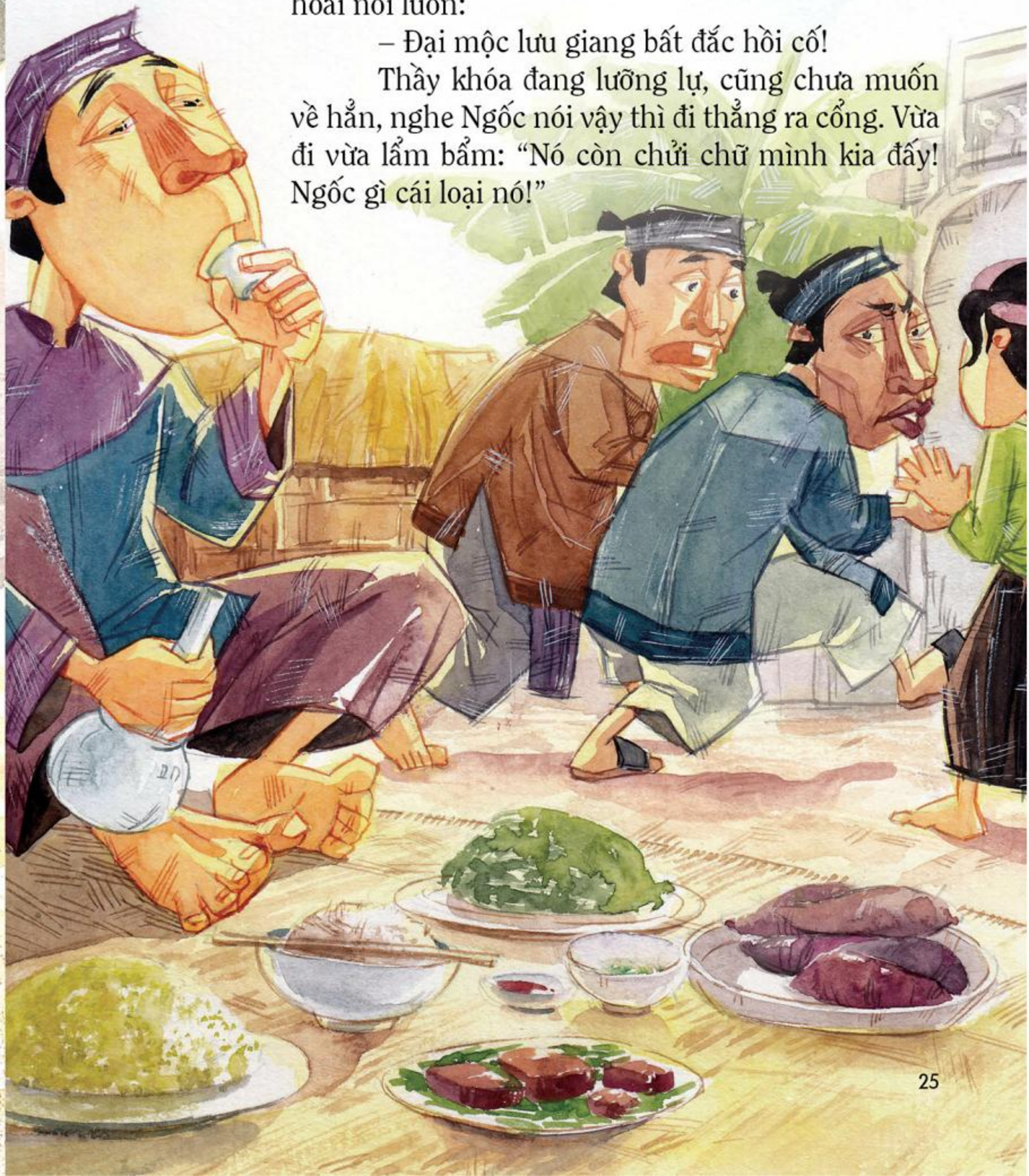

Thấy rể mới toan bỏ của chạy lấy người, ông bố vợ cố chạy ra níu lại, bảo: "Giời ạ! Anh cứ nghe bố! Ở lại cưới cho xong đã! Mà cái thằng ngốc ấy nó đã làm gì đâu nào!" Mấy người nhà cũng chạy ra cố giữ thầy khóa ở lại.

Trong lúc mấy người đang giằng co ở ngoài sân thì người ta mang rượu đến cho Ngốc. Đưa chén lên miệng, Ngốc nhớ ra câu thứ tư, bèn ra vẻ cảm hoài nói luôn:

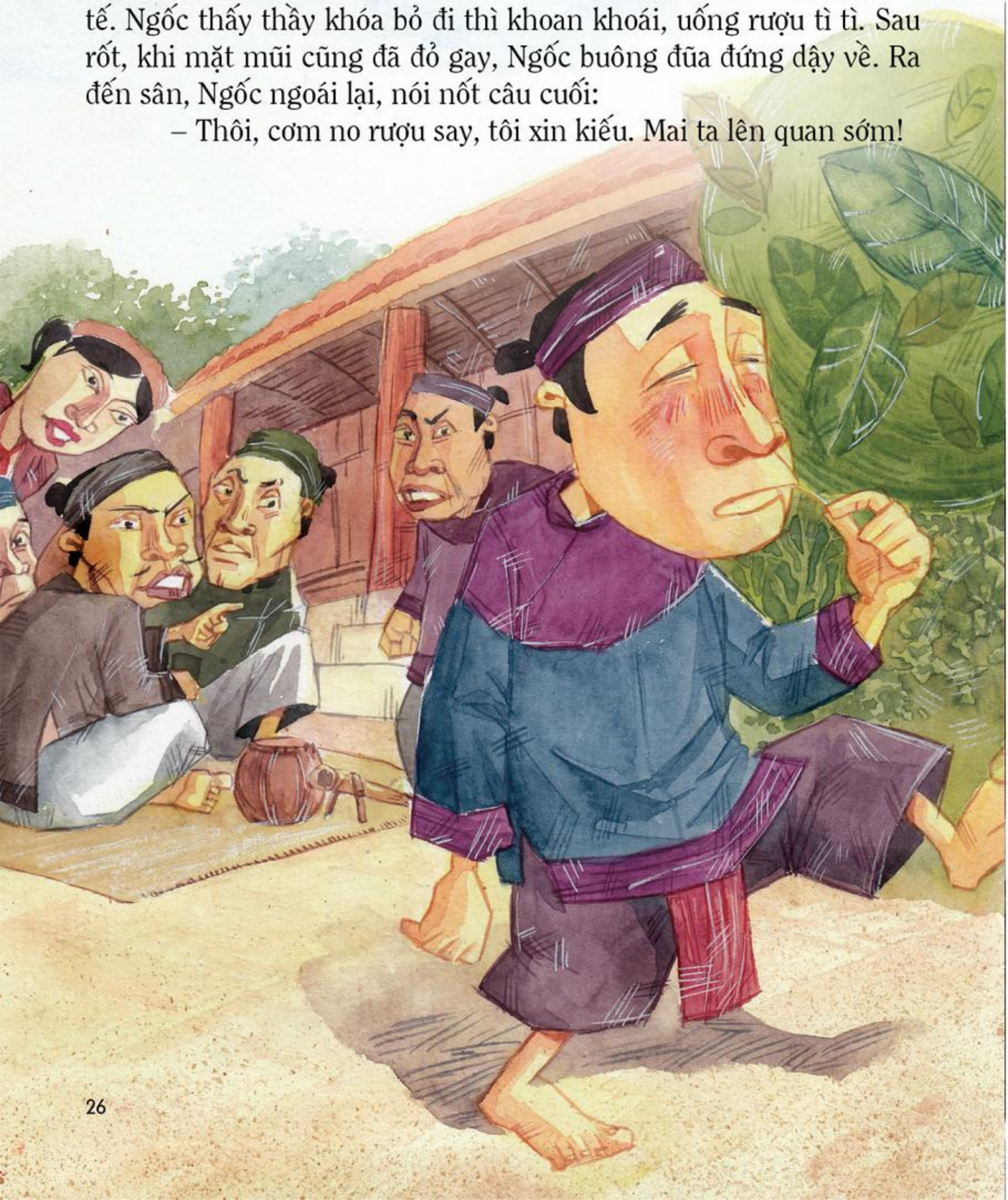
– Đại mộc lưu giang bất đắc hồi cố!

Thầy khóa đang lưỡng lự, cũng chưa muốn về hẳn, nghe Ngốc nói vậy thì đi thẳng ra cổng. Vừa đi vừa lẩm bẩm: "Nó còn chửi chữ mình kia đấy! Ngốc gì cái loại nó!"

Rể mới chạy làng, rể cũ ăn nói đột nhiên chữ nghĩa kinh người, ông bố vợ cũng thấy chột dạ, mới bảo phải thù tiếp Ngốc tử tế. Ngốc thấy thầy khóa bỏ đi thì khoan khoái, uống rượu tì tì. Sau rốt, khi mặt mũi cũng đã đỏ gay, Ngốc buông đũa đứng dậy về. Ra đến sân, Ngốc ngoái lại, nói nốt câu cuối:

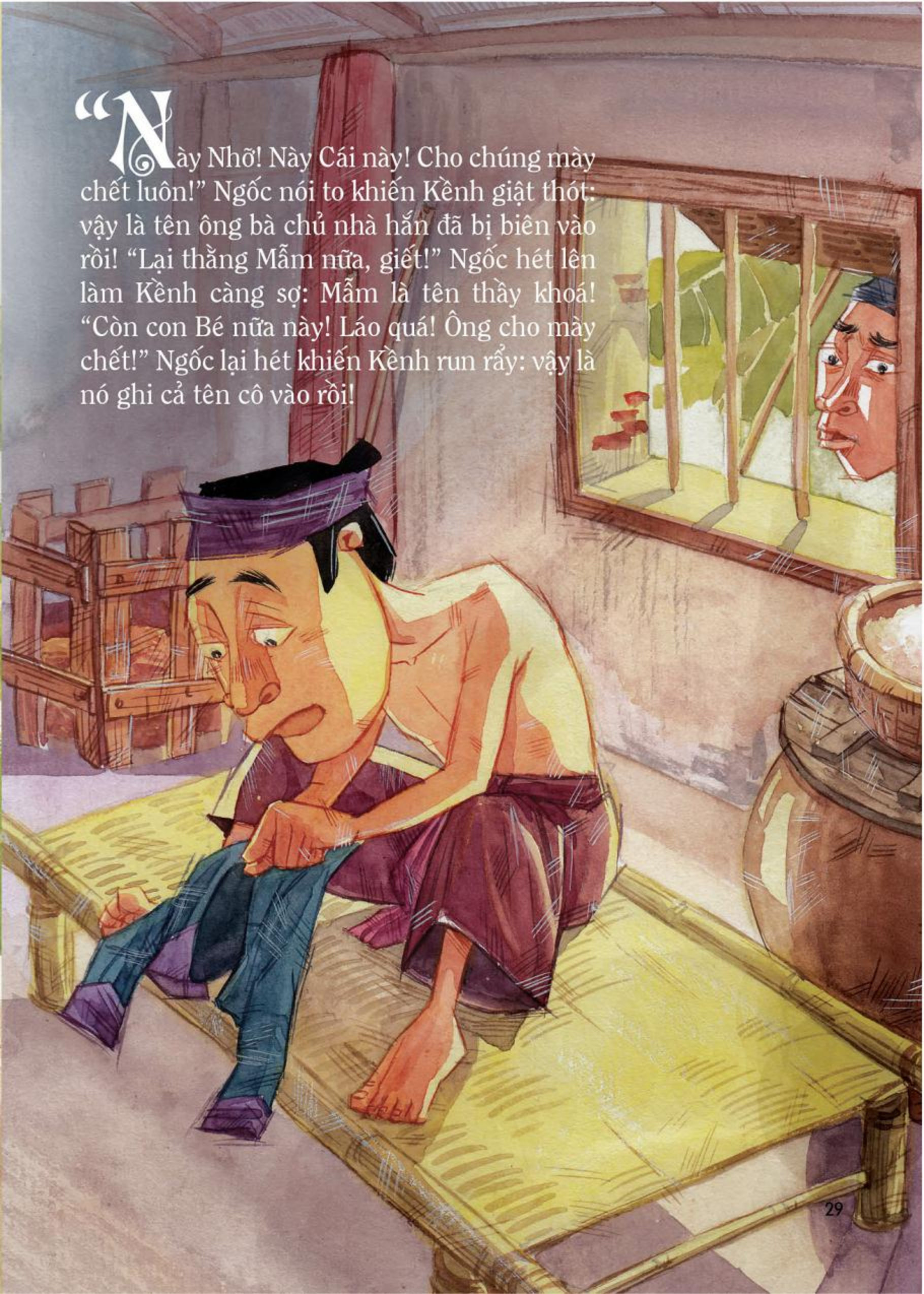
– Thôi, cơm no rượu say, tôi xin kiếu. Mai ta lên quan sớm!

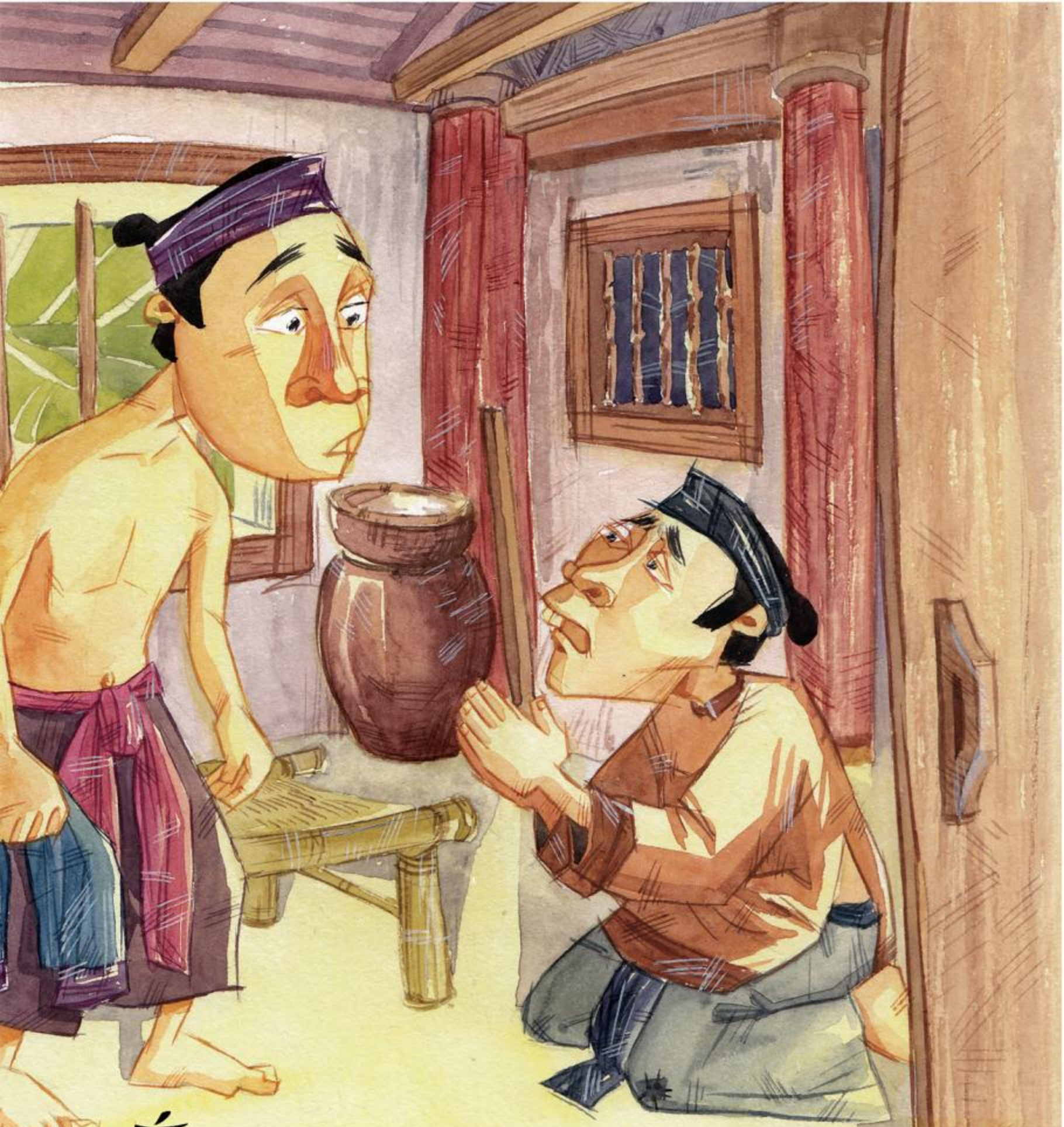
Cả nhà kia thấy Ngốc nói thế thì bắt đầu hãi. “Thằng này dọa đi kiện đây!” ông bố vợ thở dài nói. “Thôi, chắc là có đứa nào mách nước cho nó! Có khi con Bé phải về với nó thật, không thì chết cả nút!” Tuy thế, ông ta vẫn chưa tin là Ngốc ta lại biết đường kiện cáo, bèn cho Kềnh, tên người ở, sang nhà Ngốc rình xem thế nào để còn tính!

Ngốc ăn cỗ về lăn ra ngủ, ngủ dậy thấy ngứa bèn cởi áo ra bắt rận. Kềnh ta sang bèn trèo lên cây ổi ngoài vườn dòm vào, thấy Ngốc cứ cắm cúi mãi thì chắc mẩm là đang viết đơn kiện. Hắn nghe thấy Ngốc lẩm bẩm thì nín thở nghe ngóng. "Chắc nó đang mồm đọc tay viết!" hắn nghĩ bụng.

"Này Nhỡ! Này Cái này! Cho chúng mày chết luôn!" Ngốc nói to khiến Kềnh giật thót: vậy là tên ông bà chủ nhà hắn đã bị biên vào rồi! "Lại thằng Mẫm nữa, giết!" Ngốc hét lên làm Kềnh càng sợ: Mẫm là tên thầy khoá! "Còn con Bé nữa này! Láo quá! Ông cho mày chết!" Ngốc lại hét khiến Kềnh run rẩy: vậy là nó ghi cả tên cô vào rồi!

Á à, lại còn thằng Kềnh nữa! Ông giết ráo!" Ngốc reo lên khoái trá khiến Kềnh kinh hoảng: "Không ngờ cả tên mình cũng biên! Thật là oan gia!" Hắn vội tụt xuống đất chạy vào nhà van lạy, mồm bai bải: "Xin ông làm phúc tha cho, đừng biên con vào đơn! Việc gả bán là ở ông bà với lão khoá kia chứ con là đầy tớ, biết gì!"

Ngốc cứ nghệt mặt ra. Sau thấy tên kia nói mãi, ý chừng hơi hiểu ra, mới bảo: "Mày nói nhiều điếc tai, cứ về bảo trả vợ cho tao!" Kềnh hộc tốc chạy về, hổn hển bẩm báo sự việc. Mẹ vợ Ngốc chép miệng bảo chồng: "Thôi! Giả lễ anh khoá rồi bảo con về với nó! Quan thấy kiện như kiến thấy mỡ! Vô phúc mới đáo tụng đình ông ạ!"

CHÀNG NGỐC HỌC KHÔN
Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT
44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội
ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản
CỒ THANH ĐAM
Biên tập: Minh Châu
Trình bày: Đỗ Hữu Chí

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam.
Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 314-2010/CXB/03-24/MT và
quyết định xuất bản số 168/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 4.5.2010.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:
Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam
1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội
Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn